

som af Toldvæsenet gøres gældende 'mod dette Andragende, ere begrundede, og jeg ser derfor ikke, at der for Tiden er nogen Anledning til at foretage en Forandring som den foreslaaede i den Maade, hvorpaa Arbejdet paa Toldboden er organiseret.

Ordføreren (Jens Busk): Jeg skal kun gøre nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem for Varde (S. Sørensen) begyndte med at takke mig for min Motivering af Andragendet. Det kan jo nu være meget godt, men hvad jeg særlig glædede mig over, var de Bemærkninger, det ærede Medlem kom med om Andragender i Almindelighed. Jeg vil gøre det høje Ting opmærksom paa, at der nu foreligger 129 Andragender, indstillede til Finansudvalget, fruden 5—6 Stykker, der ere henviste til andre Udvalg, og endelig en halv Snes Stykker, som ere henviste til Andragendeudvalget. Det bliver ca. 150 Andragender i denne Samling, og en stor Del af dem kunde baade Udvalget og da specielt jeg være fri for at ligge og rode med, hvis ærede Medlemmer havde skrevet sig det bag Øret, som det ærede Medlem fra Varde nu sagde. Det er en gammel Skik her i Tinget, at Ordføreren indleder sine Betragtninger om Andragender med at sige til Medlemmerne, at naar det er en grundlovmæssig Bestemmelse, at ingen Andragender kunne indbringes til Tinget uden gennem en Rigsdagsmand, saa er Meningen ogsaa den, at Rigsdagsmændene se lidt efter, hvad de komme med, og ikke komme flyvende med Ting, der ikke ere modne til Afgørelse af Tinget, ikke have været hos Ministeren eller angaa aldeles umulige Ting. Dette vil jeg henstille til ærede Medlemmer. Det kan jo lidet nytte at gøre Folk glade ved at indbringe deres Andragender, naar der ingen Ting kommer ud deraf, for saa bliver blot Smerten saa meget større bagefter. Jeg har saaledes blot villet understrege denne Udtalelse af det ærede Medlem for Varde.

Dernæst vil jeg takke den højtærede Minister for hans Udtalelser om de tre Andragender, som vi med forskellig Motivering havde henvist til ham. Den højtærede Minister vilde stille sig velvillig over for disse Andragender om Invalideunderstøttelser. Han har jo fuldkommen Ret i, at det ikke er fuldstændig konstateret, at Andragerne maa betragtes som Invalider, berettigede til Understøttelse, thi i saa Fald havde vi uden videre henvist dem. Nu er jeg den højtærede Minister taknemmelig for, at han vil stille sig velvillig

til Sagen og lade den undersøge, for efter den sidste Invalidelov har den højtærede Minister jo i Grunden enevældig Magt paa dette Omraade. Der er her lagt stor Magt og Myndighed i hans Haand, saa at han kan gribe ind, som han synes. Det vil nu sikkert blive lettere at komme til et Resultat med Hensyn til Andragendet fra Varde end med Hensyn til Andragendet fra den øjensvage Mand, hvor ynk værdig hans Tilstand end er, thi selv om en Mand er bleven syg i Tjenesten, vil det dog altid være vanskeligt at se, hvorvidt hans Invaliditet er paadraget ved Udførelsen af hans Tjeneste, og om han derfor bør støttes af Staten. Deri kan jeg ikke andet end være enig med den højtærede Minister.

Hvad dernæst det tredie Andragende fra Anholt angaar, saa var det netop af de Grunde, som den højtærede Minister understregede, at Finansudvalget vilde tilde sig at henvise denne Sag, og jeg ønsker der at understrege de samme Grunde som Ministeren. Jeg vil ikke i Almindelighed være med til at forlange, at den højtærede Minister skal laane Penge ud til en Rente under den, han som Finansminister kan faa dem for til Statskassen, medmindre der da er særlige Forhold, men det er netop Tilfældet her paa Anholt. Det anføres saaledes i Andragendet: Vi ere alle Inderster eller Livsfæstere under Fideikommisset Anholt, tilhørende Kammerherre v. d. Maase, og der er ingen Ud-sigt for vore Børn til at kunne erhverve Fæste paa de tidligere Betingelser, ja Fornyelse af Fæste er endog i enkelte Tilfælde allerede nægtet os. — Det er ikke tidligere lykkedes os at erhverve en Byggeplads. Den saakaldte Husmandslov har heller ikke kunnet komme os til gode som andre Steder“. De ere altsaa saaledes bundne ovre paa Anholt, fordi de have denne mærkelige Godsejer, der ikke vil sælge. Hvad Meningen dermed er, bliver nu hans Sag, men han er ikke til at komme af Sted med. Der kunne de ikke faa noget. Men nu er her en Lejlighed, idet Kultusministeren har sagt, at de 16 Tønder Land Præstegaardsjord maatte blive udstykkede og solgt væk, saa at en Del Familier kunne faa nogenlunde rimeligt Hjem. Det er særlige Forhold, her ere til Stede, og jeg er fuldt enig med den højtærede Finansminister i, at hvis der ikke var saadanne særlige Forhold her, vilde Finansudvalget ikke gaa med til at henvise denne Sag til Ministerens Overvejelse. Det gøre vi nu, for at man maaske kan komme til det Resultat, at det under disse